

Sygn. akt VII U 809/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy M. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o emeryturę

na skutek odwołania M. J. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 marca 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. J. (1) w dniu 19 kwietnia 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 11 marca 2016 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 maja 2016 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. stażu pracy w wymiarze 25 lat, w tym wykonywania pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat oraz nie jest członkiem OFE i nie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, na dochody budżetu państwa. W ocenie Oddziału ubezpieczony wykazał jedynie ogólny staż pracy w wymiarze 18 lat, 9 miesięcy i 29 dni, a na dzień złożenia wniosku nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego, co uniemożliwiło przyznania mu prawa do emerytury na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 4 a. s.).

Organ rentowy pismami procesowymi z dnia 2 stycznia 2017 r. oraz z dnia 20 marca 2017 r. wskazał, że zaliczył odwołującemu do ogólnego stażu pracy okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. od dnia

1 września 1970 r. do dnia 28 lutego 1978 r., z wyłączeniem okresu od zwolnienia z czynnej służby wojskowej w dniu 16 października 1977 r. do dnia 13 listopada 1977 r., kiedy podjął nowe zatrudnienie, oraz okres opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne rolników od dnia 1 lutego 1998 r. do dnia 31 marca 1998 r. W związku z tym Oddział stwierdził, że łączny staż pracy ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 25 lat (k. 77-78 i 119-120 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 19 października 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP celem ustalenia, czy odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach od dnia 27 października 1975 r. do dnia 15 października 1977 r., od dnia 22 marca 1978 r. do dnia 3 maja 1978 r., od dnia 15 maja 1978 r. do dnia 31 maja 1978 r., od dnia 2 czerwca 1978 r. do dnia 16 września 1978 r., od dnia 29 sierpnia 1979 r. do dnia 15 marca 1980 r., od dnia 1 czerwca 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r., od dnia 2 stycznia 1981 r. do dnia 16 czerwca 1981 r., od dnia 15 września 1981 r. do dnia 31 marca 1982 r., od dnia 9 kwietnia 1982 r. do dnia 26 lipca 1983 r., od dnia 1 czerwca 1984 r. do dnia 31 października 1984 r., od dnia 24 stycznia 1985 r. do dnia 3 listopada 1986 r., od dnia 5 stycznia 1987 r. do dnia 24 marca 1987 r., od dnia 3 kwietnia 1987 r. do dnia 7 kwietnia 1987 r., od dnia 11 kwietnia 1987 r. do dnia 31 lipca 1987 r., od dnia 1 maja 1988 r. do dnia 31 marca 1993 r., od dnia 20 maja 1993 r. do dnia 31 stycznia 1998 r. oraz od dnia 1 kwietnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. (k. 168 a. s.).

Odwołujący pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2017 r. zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego z zakresu BHP, który w jego ocenie nie uwzględnił okresu jego zatrudnienia od dnia 1 września 1970 r. do dnia 28 lutego 1978 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W.. Ponadto ubezpieczony wskazał, że biegły sądowy błędnie uznał, że okresy prowadzenia działalności gospodarczej nie podlegają opiniowaniu. Natomiast na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. odwołujący stwierdził, że w opinii nie uwzględniono jego okresu zatrudnienia w (...) od dnia 2 października 1978 r. do dnia 3 lipca 1979 r. (k. 196-197 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. (1) w dniu 3 marca 2016 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do emerytury (k. 1 akt emerytalnych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku wydał zaskarżoną decyzję z dnia 11 marca 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującemu prawa do emerytury, ponieważ nie osiągnął wieku emerytalnego.

W decyzji z dnia 28 grudnia 2016 r. organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz jako członek OFE nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa. Organ rentowy przyjął, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (akta emerytalne).

Odwołujący zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w W., w którym pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza. Przez pierwsze trzy lata odwołujący zatrudniony był jako uczeń (...) Szkoły (...). Ubezpieczony pracował na dworze i w hali przy wykorzystaniu spawarki i palnika gazowo-acetonowego. Odwołujący wykonywał cięcia samochodów, spawał błotniki i naprawiał chłodnice. Przy tym ubezpieczony nie wykonywał prac lakierniczych. Następnie odwołujący został zatrudniony jako blacharz, a do jego obowiązków należało cięcie samochodów, lakierowanie, spawanie itp. Odwołujący również wykonywał pracę przy samochodach takie, jak min. wycinanie blach. Pracę wykonywał

w hali i spawał za pomocą palnika w ciągu całego roku w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie ubezpieczony w latach 80-tych był zatrudniony na stanowisku blacharza samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Do jego obowiązków należało spawanie

i remonty samochodów za pomocą narzędzi takich, jak nożyce oraz zabezpieczał również samochody za pomocą farb i biteksów. Odwołujący naprawiał również tłumiki i chłodnice (zeznania świadków S. K., E. P., J. T., K. S., W. K., J. R., M. S.

i T. K. oraz przesłuchanie odwołującego – k. 164-168 i 205 a. s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu BHP Sąd ustalił, że z zapisów z książeczki wojskowej wynika, że odwołujący w okresie odbywania służby wojskowej był operatorem walca i był narażony na drgania mechaniczne o oddziaływaniu ogólnym. Ubezpieczony po odbyciu służby wojskowej nie wykonywał pracy operatora walca. Każdy żołnierz zasadniczej służby wojskowej, a zatem i wykonujący czynności operatora walca, podlegał regulaminom wojskowym ściśle określającym jego obowiązki w zakresie wyszkolenia w obsłudze uzbrojenia i sprzętu wojskowego, wyszkolenia strzeleckiego, musztry, służby wartowniczej, służby patrolowej i konwojowania, służby dyżurnej itp.

W świetle żołnierskich obowiązków odwołującego, wykonywanie przez niego czynności operatora walca codziennie przez osiem godzin nie było możliwe. Monter

to wykwalifikowany robotnik pracujący przy montażu i naprawie maszyn, aparatów, instalacji itp. W wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zwanego dalej „rozporządzeniem”, nie ma wymienionych prac charakterystycznych dla monterów urządzeń wiertniczych. Praca spawacza polega na łączeniu bądź cięciu elementów wykonywanych z metalu przy wykorzystaniu odpowiednich procesów spawalniczych. Zagrożenia w postaci promieniowania świetlnego i cieplnego, a także oddziaływanie pola elektromagnetycznego, obecność pyłów i gazów technicznych sprzyja powstawaniu chorób zawodowych takich, jak zatrucie, choroby skóry i oczu czy uszkodzenia słuchu. Praca odwołującego w okresie zatrudnienia na stanowisku spawacza, spełnia warunki określone w pozycji 12, działu XIV, wykazu A rozporządzenia i są to prace przy spawaniu

i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowo-wodorowym. Blacharz wykonuje i naprawia różnego rodzaju przedmioty i urządzenia z cienkich blach przeznaczone dla potrzeb budownictwa i przemysłu. W wykazie A rozporządzenia nie ma wymienionych prac charakterystycznych dla prac blacharza. Stanowisko to nie zostało również wymienione

w zarządzeniu Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia

1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których

są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty. Pomocnik mechanika samochodowego, podobnie jak mechanik pojazdów samochodowych, wykonuje prace konserwacyjne

i obsługowo-naprawcze pojazdów samochodowych oraz ich zespołów na uniwersalnych

i specjalistycznych stanowiskach za pomocą narzędzi monterskich. W wykazie A rozporządzenia nie ma wymienionych prac charakterystycznych dla prac pomocnika mechanika samochodowego. Blacharz samochodowy wykonuje prace produkcyjne, remontowo-modernizacyjne w zakresie obróbki i kształtowania elementów z blach i profili kształtowych na potrzeby przemysłu samochodowego przy użyciu maszyn i specjalistycznych urządzeń oraz narzędzi ślusarskich i monterskich, ręcznych i z napędem mechanicznym

z wykorzystaniem przyrządów kontrolno-pomiarowych. W wykazie A rozporządzenia nie ma wymienionych prac charakterystycznych dla prac blacharza samochodowego. Stanowisko

to nie zostało również wymienione w zarządzeniu Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy

w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające

do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Reasumując, w okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 27 października 1975 r. do dnia 15 października 1977 r. odwołujący nie wykonywał czynności operatora walca codziennie przez osiem godzin. Zatrudnienia ubezpieczonego na stanowiskach:

- monterą urządzeń wiertu od dnia 22 marca 1978 r. do dnia 3 maja 1978 r.,
- blacharzą od dnia 29 sierpnia 1979 r. do dnia 15 marca 1980 r., od dnia 1 czerwca 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r., od dnia 2 lutego 1981 r. do dnia 16 czerwca 1981 r. oraz od dnia 24 stycznia 1985 r. do dnia 3 listopada 1986 r.,
- pomocnika mechanika samochodowego od dnia 1 czerwca 1984 r. do dnia 31 października 1984 r.,
- blacharzą samochodowego od dnia 15 września 1981 r. do dnia 31 marca 1982 r., od dnia 9 kwietnia 1982 r. do dnia 26 lipca 1983 r., od dnia 5 stycznia 1987 r. do dnia 24 marca 1987 r., od dnia 3 kwietnia 1987 r. do dnia 7 kwietnia 1987 r. oraz od dnia 11 kwietnia 1987 r. do dnia 31 lipca 1987 r.,

nie spełniają wymogu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast okresy prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego nie podlegają opiniowaniu, ponieważ rozporządzenie dotyczy wyłącznie pracowników. Jedyne prace wykonywane przez odwołującego od dnia 15 maja 1978 r. do dnia 31 maja 1978 r. oraz od dnia 2 czerwca 1978 r. do dnia 16 września 1978 r. na stanowisku spawacza spełnia wymogi pracy wykonywanej w szczególnych warunkach (k. 171-181 a. s.).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym akt rentowych, zeznań świadków S. K., E. P., J. T., K. S., W. K., J. R., M. S. i T. K. oraz przesłuchania odwołującego, a także dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP M. M..

Dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd za bezsporny w sprawie uznał materiał dowodowy związany ze świadczeniem pracy przez ubezpieczonego w spornym okresie czasu oraz niekwestionowany w dalszym toku postępowania ogólny staż pracy ubezpieczonego.

Sąd uznał również w szczególności za wiarygodną opinię sporządzoną przez biegłego sądowego z zakresu BHP, który posiada doświadczenie w opiniowaniu podobnych spraw.

Sąd zdecydował się ustalić stan faktyczny również w oparciu o opinię biegłego sądowego, gdyż zawarte w niej wnioski wyprowadzone ze zgromadzonych dokumentów, a także z zeznań świadków są logiczne oraz korelują z pozostałym materiałem dowodowym. Opinia została sporządzona w sposób fachowy i wyczerpujący, a jej treść odnosiła się do wszystkich spornych okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie.

Sąd jednocześnie dał wiarę zeznaniom świadków oraz strony w zakresie wykonywania przez odwołującego konkretnych czynności w ramach zatrudnienia w spornych okresach czasu. Na podstawie treści zeznań świadków, Sąd jednoznacznie ustalił, że ww. spotykali wnioskodawcę przy wykonywaniu przez niego obowiązków i posiadali wiedzę odnoszącą się do zakresu jego faktycznej pracy w pełnym wymiarze czasu.

Sąd przy tym pominął podczas ustalania stanu faktycznego dokumenty związane z historią zatrudnienia odwołującego u poszczególnych jego pracodawców, gdyż zaliczenie tychże okresów do ogólnego stażu pracy nie stanowiło przedmiotu sporu w niniejszym postępowaniu sądowym.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. J. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
(...) Oddział w W. z dnia 11 marca 2016 r., znak: (...) jest niezasadne
i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”,
ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego
w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach
dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych jest spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego
i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach w dniu wejścia w życie
ustawy emerytalnej,

tj. 1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie
środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody
budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w powołanym art. 184 ustawy
nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle

i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) zwanego dalej „rozporządzeniem”. Jednakże nabycie
uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym
ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,
pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy w świetle
§ 2 ust. 1 rozporządzenia. W myśl ustępu 2 art. 32 ustawy,

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników
zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub
wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym
wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki,
na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się
na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem,
aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi
i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do
niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia
w sprawie wieku emerytalnego);
4. być zatrudniony przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie
wieku emerytalnego)

Bezspornym w sprawie było, że odwołujący w dniu 26 lipca 2015 r. ukończył wiek

60 lat uprawniający go do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Ponadto w toku postępowania organ rentowy uznał, że ubezpieczony udowodnił, iż legitymuje się 25-letnim ogólnym stażem pracy. Zatem w niniejszej sprawie przedmiot sporu wyznaczało ustalanie, czy odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz, czy legitymuje się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w trakcie rozpoznawania sprawy uznał, że odwołujący nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. W związku z tym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ds. BHP celem ustalenia, czy odwołujący pracował w warunkach szczególnych.

Sąd w trakcie niniejszego postępowania przeprowadził dowód z zeznań świadków oraz odwołującego. W oparciu o treść ich przesłuchania, Sąd zważył, że bez wątplenia ubezpieczony był zatrudniony i wykonywał pracę w spornych okresach czasu. Jednakże dokonując analizy zeznań, Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony w ciągu ośmiu godzin w zakładach pracy wykonywał rozmaite czynności. W opinii sądowej biegły również podnosił, że wnioskodawca będąc zatrudnionym u swoich pracodawców, świadczył pracę różnorodną. Wśród nich tylko okresy zatrudnienia na stanowisku spawacza w okresach

od dnia 15 maja 1978 r. do dnia 31 maja 1978 r. oraz od dnia 2 czerwca 1978 r. do dnia 16 września 1978 r. spełniały wymogi pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy dokonując subsumcji, a więc przyporządkowując ustalony stan faktyczny pod normę prawną, zważył, że jedną z przesłanek, którą trzeba spełnić kumulatywnie, jest wykonywanie pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na tle zeznań świadków oraz odwołującego, a także na podstawie opinii sporządzonej przez biegłego sądowego nie można przyjąć, ażeby ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy w pozostałych spornych okresach. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „dla oceny, czy pracownik pracował

w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a więc stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez osiem godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Przy ustalaniu okresów pracy

w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac

w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. (...) W świetle

art. 32 ust. 4 u.e.r.f.u.s. oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane

w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami lub prace charakteryzujące się znacznym wysiłkiem fizycznym, lecz jedynie takie, które zostały wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia i wykazach stanowiących załącznik do niego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt II UK 395/13) Co prawda

Sąd zważył, że wnioskodawca mógł wykonywać pewne czynności zaliczane bezpośrednio

do pracy w warunkach szczególnych, jednakże zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, aby świadczył on pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Wobec powyższego Sąd dla ustalenia prawidłowego stanu faktycznego posłużył się dowodem z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP uznając ją za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Biegły sądowy w sposób logiczny, rzetelny i spójny przedstawił swoje stanowisko w sprawie, z którego między innymi jasno wynikało, że odwołujący nie był osobą wykonującą pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia

27 października 1975 r. do dnia 15 października 1977 r., od dnia 22 marca 1978 r. do dnia 3 maja 1978 r., od dnia 29 sierpnia 1979 r. do dnia 15 marca 1980 r., od dnia 1 czerwca

1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r., od dnia 2 lutego 1981 r. do dnia 16 czerwca 1981 r.,
od dnia 15 września 1981 r. do dnia 31 marca 1982 r., od dnia 9 kwietnia 1982 r. do dnia
26 lipca 1983 r., od dnia 1 czerwca 1984 r. do dnia 31 października 1984 r., od dnia
24 stycznia 1985 r. do dnia 3 listopada 1986 r., od dnia 5 stycznia 1987 r. do dnia 24 marca 1987 r., od dnia 3
kwietnia 1987 r. do dnia 7 kwietnia 1987 r. oraz od dnia 11 kwietnia 1987 r. do dnia 31 lipca 1987 r. Zajmowane przez
ubezpieczonego stanowiska pracy
w nieuwzględnionych okresach pracy nie zostały zaliczone do wykazu A rozporządzenia. Odnosząc się do okresów
prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego,
Sąd zważył, że osoba prowadząca działalność gospodarczą, mimo wykonywania pracy znajdującej się w wykazie prac
w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik
do wskazanego rozporządzenia, nie może skorzystać z przywileju wcześniejszego przejścia
na emeryturę. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Apelacyjnego, „żadne inne prawne formy wykonywania czynności,
mogących być uznanymi za wykonywane w warunkach szczególnych, a zatem np. praca nakładcza, członkostwo
rolniczej spółdzielni produkcyjnej (brygady remontowe w ramach (...)) czy też właśnie wykonywanie rzemiosła
lub prowadzenie pozarolniczej działalności nie stanowią wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu
przepisów art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy
o FUS.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa 1129/13) Zatem nie została
spełniona jedna z przesłanek uprawniających wnioskodawcę
do pobierania emerytury z warunków szczególnych.

Na marginesie rozważań prawnych należy wskazać, że odwołujący w toku postępowania sądowego nie przedstawił
kontr argumentów do sporządzonej opinii głównej przez biegłego sądowego ds. BHP, które mogłyby mieć wpływ na
zmianę zaskarżonej decyzji. Sąd zważył, że zarzuty kierowane przez ubezpieczonego były niewystarczające.
W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, jakie prace odwołujący
faktycznie wykonywał na rzecz swoich pracodawców. W ocenie ubezpieczonego biegły sądowy w swojej opinii nie
uwzględnił okresu jego zatrudnienia
od dnia 1 września 1970 r. do dnia 28 lutego 1978 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. oraz od dnia 2 października 1978
r. do dnia
3 lipca 1979 r. (...). Tymczasem należy wskazać, że biegły sądowy jednoznacznie wskazał, że nie może ulec zaliczeniu
do okresu pracy odwołującego w warunkach szczególnych jego zatrudnienie od dnia 27 października 1975 r. do dnia
15 października
1977 r., gdyż nie wykonywał czynności operatora walca codziennie przez osiem godzin. Wobec powyższego nawet
ewentualne zaliczenie okresów od dnia 1 września 1970 r. do dnia 26 października 1975 r., a także od dnia 2
października 1978 r. do dnia 3 lipca 1979 r. nie spowodowałyby, aby odwołujący legitymował się 15-letnim stażem
w warunkach szczególnych. Sąd nie dopuścił w tym aspekcie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego,
gdyż byłoby to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Wobec powyższego Sąd również uznał
wniosek o skierowanie sprawy do Trybunału Konstytucyjnego za bezpodstawny i służący jedynie nieuzasadnionemu
przedłużeniu niniejszego postępowania.

Z tych też przyczyn, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)